

หนังสืออ่านเพิ่มเติม ระดับประถมศึกษา
ชุด หุ่นยนต์ปราบมลพิษ เรื่องที่ ๓

ลูกเสือ หลงป่า

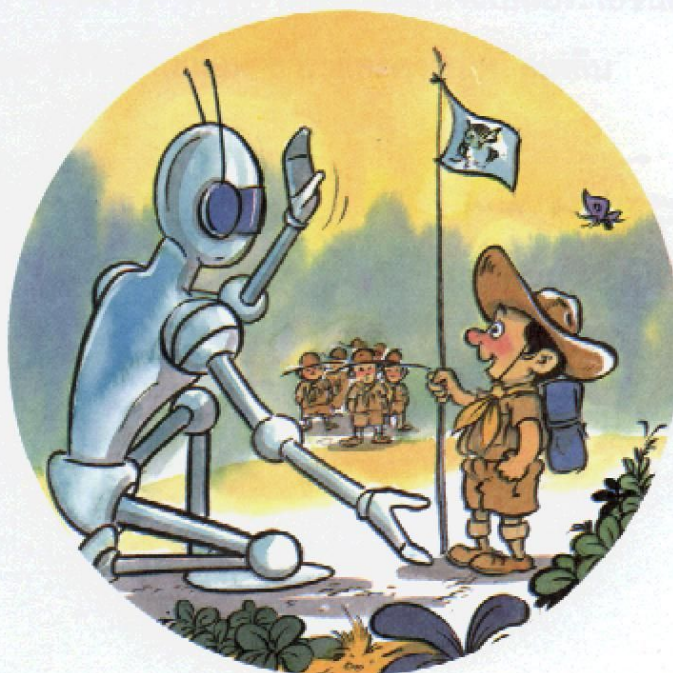

หนังสืออ่านเพิ่มเติมเพื่อฟื้นฟูและอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม
ระดับประถมศึกษา

ชุด หุ่นยนต์ปราบมลพิษ (เรื่องที่ ๓)

เรื่อง

ลูกเสือหลงป่า

ศูนย์พัฒนาหนังสือ

กรมวิชาการ

กระทรวงศึกษาธิการ

คณะกรรมการพัฒนาหลักสูตร

และมาตรฐานการศึกษา

ลูกเสือหลงป่า

พิมพ์ครั้งที่ ๑ พ.ศ. ๒๕๓๖ จำนวน ๔๘,๐๐๐ เล่ม

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ เจ้าของลิขสิทธิ์

ISBN 974 - 10 - 1438 - 4

พิมพ์ที่ โรงพิมพ์การศาสนา กรมการศาสนา

๓๑๕-๓๑๖ ถนนบำรุงเมือง เขตป้อมปราบฯ กทม. ๑๐๑๐๐ โทร. ๒๓๓๓-๓๓๕๑ นายปทุม ผิววนวล ผู้พิมพ์โฆษณา

คำนำ

หนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง ลูกเสือหลงป่า นี้ จัดทำขึ้นโดยคณะประชาสัมพันธ์
สิ่งแวดล้อม สำนักงานคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ และกรมวิชาการได้ตรวจ
พิจารณาต้นฉบับเป็นหนังสืออ่านเพิ่มเติมเพื่อฟื้นฟูและอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม ในชุด
หุ่นยนต์ปราบมลพิษ ซึ่งเป็นเรื่องที่ ๓ จากเรื่องต่าง ๆ รวม ๖ เรื่องด้วยกันคือ
หุ่นยนต์จอมฉลาด ยานต่างดาว ลูกเสือหลงป่า หุ่นยนต์เข้าเมือง เมืองไม่มีขยะ และ
เมืองหูดิง สำหรับเรื่องลูกเสือหลงป่า เป็นเรื่องที่ทำให้ความรู้เกี่ยวกับความสำคัญและ
ประโยชน์ของแม่น้ำ สาเหตุที่ทำให้แม่น้ำเสีย อันตรายและวิธีการป้องกันไม่ให้เกิด
มลพิษทางน้ำ กรมวิชาการหวังว่าหนังสือเล่มนี้จะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งแก่เด็กใน
ระดับประถมศึกษา ทั้งในด้านเนื้อหาสาระและความเพลิดเพลิน

(นายพนม พงษ์ไพบูลย์)

อธิบดีกรมวิชาการ

๑๙ มกราคม ๒๕๓๖

ภายในค่ายพักแรม ลูกเสือและยุวกาชาดทั้งหมดตั้งแถวรับฟังคำสั่งของ
ผู้บังคับบัญชา

"เข้าวันนี้ จะมีวิชาเดินทางไกล ลูกเสือและยุวกาชาดทุกคนจะต้องเดินไปที่
ต้นธารน้ำตก ซึ่งอยู่ลึกเข้าไปในป่า แล้วให้วิชาสะกดรอยหาทางกลับค่ายพักเอง
โดยจะต้องมารายงานตัวกับผู้บังคับบัญชาก่อนเวลาเที่ยงตรง ใครล่าช้ากว่านั้น ถือว่า
ไม่ผ่าน"

ลูกเสือและยุวกาชาดทุกคนพากันตื่นเต้นมาก การเดินทางไกลครั้งนี้เป็นการ
ผจญภัยที่ยิ่งใหญ่ทีเดียว

หมู่ของมานะ มีชื่อว่า หมูนกเค้าแมว ผู้บังคับบัญชาบอกว่า นกเค้าแมวเป็นนกที่ฉลาดที่สุด เพราะฉะนั้น ผู้ที่อยู่หมู่นี้ทุกคนจะต้องฉลาดเช่นเดียวกับนกเค้าแมวด้วย

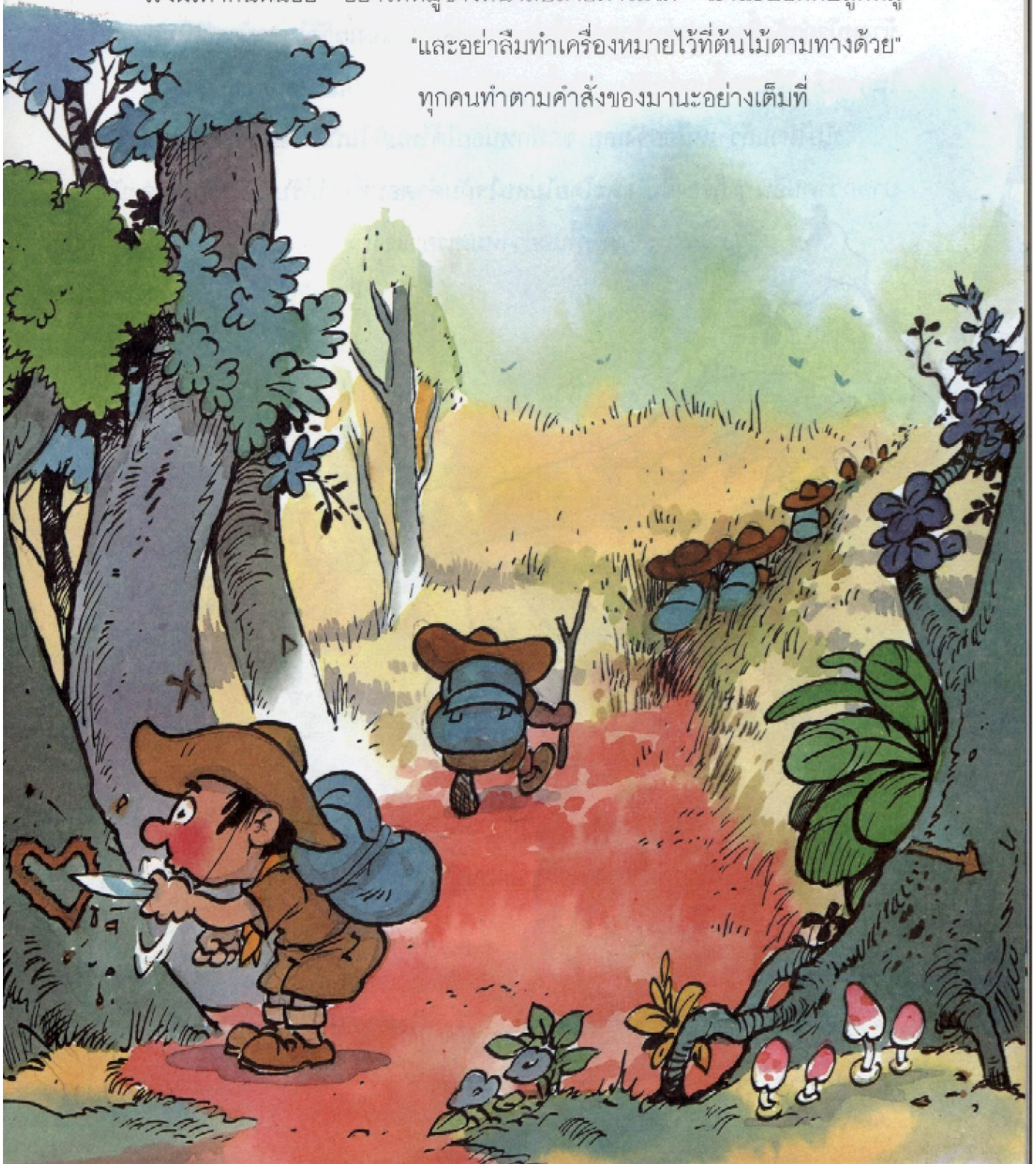
มานะได้รับเลือกเป็นหัวหน้าหมู่ เขามีรองหัวหน้าหมู่ ๑ คน และลูกหมูอีก ๖ คน

"การเดินทางไกลครั้งนี้เราจะต้องเดินกันเข้าไปในป่า เทียวไป ผู้บังคับบัญชาก็จะเดินนำทางอยู่ข้างหน้า แต่เที่ยวกลับ พวกเราจะต้องกลับกันเอง เพราะฉะนั้นทางที่ดีที่สุด ขอให้ทุกคนใช้มิดทำเครื่องหมายเอาไว้ตามต้นไม้ที่เราเดินผ่านไป เพื่อที่จะได้ใช้เป็นเครื่องนำทางในเวลากลับ" มานะสั่งกับลูกหมูของตน

การเดินทางไกลเริ่มต้นขึ้น ผู้บังคับบัญชานำทางไปข้างหน้า ลูกเสือและ
ยุวกาชาดเดินแถวตามไปที่ละหมู่ทุกคนสะพายเป้เอาไว้ที่หลังมีกระติกน้ำติดอยู่ที่เข็มขัด
หมูนกเค้าแมวเป็นหมู่สุดท้ายของลูกเสือทั้งหมดที่เดินตามกันเป็นแถวยาวเหยียด
"เร่งฝีเท้ากันหน่อย อย่าให้หมู่ข้างหน้าล้าสายตาไปได้" มานะบอกกับลูกหมู่
"และอย่าลืมทำเครื่องหมายไว้ที่ต้นไม้ตามทางด้วย"
ทุกคนทำตามคำสั่งของมานะอย่างเต็มที่

ทางเดินเริ่มลาดชันขึ้น บางครั้งต้องป่ายปีนไปตามโขดหิน มานะแบกธงประจำ
หมู่เดินนำไปข้างหน้าด้วยความอดทน ลูกหมู่ทุกคนเริ่มมีอาการเหนื่อยหอบ เดิน
เชื่องช้าลง

"เร็วเข้า ตามหัวหน้าหมู่มา" มานะหันไปร้องเตือน รู้สึกว่าหมู่ที่เดินนำไป
ข้างหน้ากำลังทิ้งระยะห่างไกลออกไป แต่ลูกหมู่ของเขาก็ไม่สามารถเพิ่มความเร็ว
ในการเดินได้มากขึ้นกว่าเดิม

"ไม่ไหวแล้ว เหนื่อยจังเลย ขอพักหน่อยได้ไหม" ในที่สุด ปรีชา ซึ่งมีรูปร่างอ้วน
มากกว่าคนอื่นๆ ก็ร้องขึ้น และโดยไม่สนใจกับคำตอบที่จะได้รับ ปรีชาทิ้งตัวลงนั่ง
กับพื้นอย่างหมดเรี่ยวแรง

"ทั้งหมดพัก" มานะร้องสั่ง แม้จะท้วงใยว่าจะเดินตามหมู่ข้างหน้าไปไม่ทัน
แต่เมื่อลูกหมู่ของตนเดินต่อไปไม่ไหว มานะก็ต้องยินยอมสั่งพัก

ลูกหมู่นกเค้าแมวทุกคนนั่งลงด้วยความอ่อนเพลีย ปลดกระดิกน้ำขึ้นมาดื่ม
อย่างหิวกระหาย ทำให้มานะต้องร้องเตือนขึ้น

"ขณะที่เหนื่อยอย่าดื่มน้ำมาก เดี่ยวจะจุก"

มานะรอจนทุกคนดื่มน้ำเสร็จแล้ว ก็รีบลุกขึ้นยืน

"เร็วเข้า เดินทางต่อไปได้แล้ว"

มานะรู้สึกไม่สบายใจมาก เมื่อไม่สามารถมองเห็นลูกเสือหมู่ที่น่าอยู่ข้างหน้า
ป่าหนาที่บดบังมากขึ้น จนไม่อาจจะคาดเดาได้ว่า คนเหล่านั้นเดินไปทางใด มานะ
พยายามข่มใจเดินนำลูกหมู่ไปตามทางที่เขาคิดว่า น่าจะเป็นทางไปสู่ต้นน้ำ ในที่สุดก็
มั่นใจว่า หมู่ของตนกำลังหลงทาง

"เราหลงกับพวกที่น่าหน้าเสียแล้ว" มานะเอ่ยขึ้นด้วยความไม่สบายใจ
ปริษาร้องเสียงหลง "หลงทางหรือ แล้วเราจะกลับค่ายได้อย่างไร
เราจะต้องอยู่ในป่าอย่างนี้หรือ"

"เราจะเดินกลับทางเก่า" มานะพูด "เราทำเครื่องหมายเอาไว้ตลอดทางที่เดินมา เพราะฉะนั้น ถ้าเราเดินย้อนกลับไปตามเครื่องหมายนั้น เราก็จะถึงค่ายพักของเราได้"

ทุกคนเห็นด้วย พวกกันเดินทางกลับ แต่เดินมาได้เพียงครึ่งเดียว ปรีชาก็ร้องขึ้น
มาอีก

"เครื่องหมายหายไปแล้ว แถวนี้ไม่มีรอยมิดที่เราทำไว้บนต้นไม้เลย"

ทุกคนช่วยกันหาเครื่องหมายบนต้นไม้ ในที่สุดก็กลับมารวมกันด้วยความผิดหวัง

"ทำไงต่อไปดีล่ะ" ปรีชาเสียงลั่นเครือ พลอยทำให้คนอื่นๆ หน้าเสียตามไปด้วย

"เราจะต้องหาธารน้ำให้พบ" มานะยังไม่หมดความพยายาม "เมื่อสักครู่นี้ เราเพิ่งเดินผ่านมา ถ้าเราเดินตามธารน้ำไป เราจะได้ถึงน้ำตกที่เราพักแรมได้"

"ถ้าอย่างนั้นก็รีบๆ หาเถอะ อยู่ในป่าอย่างนี้ น่ากลัวจัง" สมชายพูด

มานะออกเดินนำหน้าเช่นเดิม พยายามใช้ความคิดและความสามารถ อย่างมากที่สุดเพื่อที่จะไปให้ถึงธารน้ำที่เดินผ่านมาให้ได้

เวลาผ่านไปนานนับชั่วโมง ในที่สุด มานะก็พาลูกหมู่มาถึงธารน้ำเล็กๆ

ทุกคนโผล่เข้าไปหาด้วยความดีใจ วกน้ำลูบหน้าแล้วหยิบกระติกน้ำออกมา เตรียมจะกรอกน้ำเต็มใส่ลงไป

ทันใดนั้น เสียงหนึ่งก็ดังขึ้น

"อย่า น้ำอาจไม่สะอาด"

มานะดีใจมาก เขาจำได้อย่างแม่นยำว่า เสียงที่ดังขึ้นนี้เป็นเสียงของเพื่อนใหม่
ของเขานั่นเอง

"หุ่นยนต์จอมฉลาด" มานะร้องพร้อมกับลุกขึ้นยืนและวิ่งตรงเข้าไปหาร่างสูง
ใหญ่ที่ยืนจังก้าอยู่ "ดีใจที่สุดเลยที่ได้พบพี่หุ่นยนต์" มานะพูด

ลูกเสือคนอื่นๆ พยายามตกตะลึง ก็วิ่งไปรายล้อมหุ่นยนต์ด้วยความตื่นเต้น

"พี่หุ่นยนต์ มาทำอะไรที่นี่ล่ะครับ"

มานะเอ่ยถามขึ้นอีก

"แล้วทำไมถึงผ่าน มาตรงนี้ได้"

"ฉันมาสำรวจคุณภาพของน้ำบนโลกของหนูว่า ยังคงมีความบริสุทธิ์อยู่หรือไม่"
หุ่นยนต์จอมฉลาดตอบ

"แล้วได้ความว่าอย่างไรล่ะครับ" มานะถาม ลืมเรื่องหลงป่าเสียสนิท

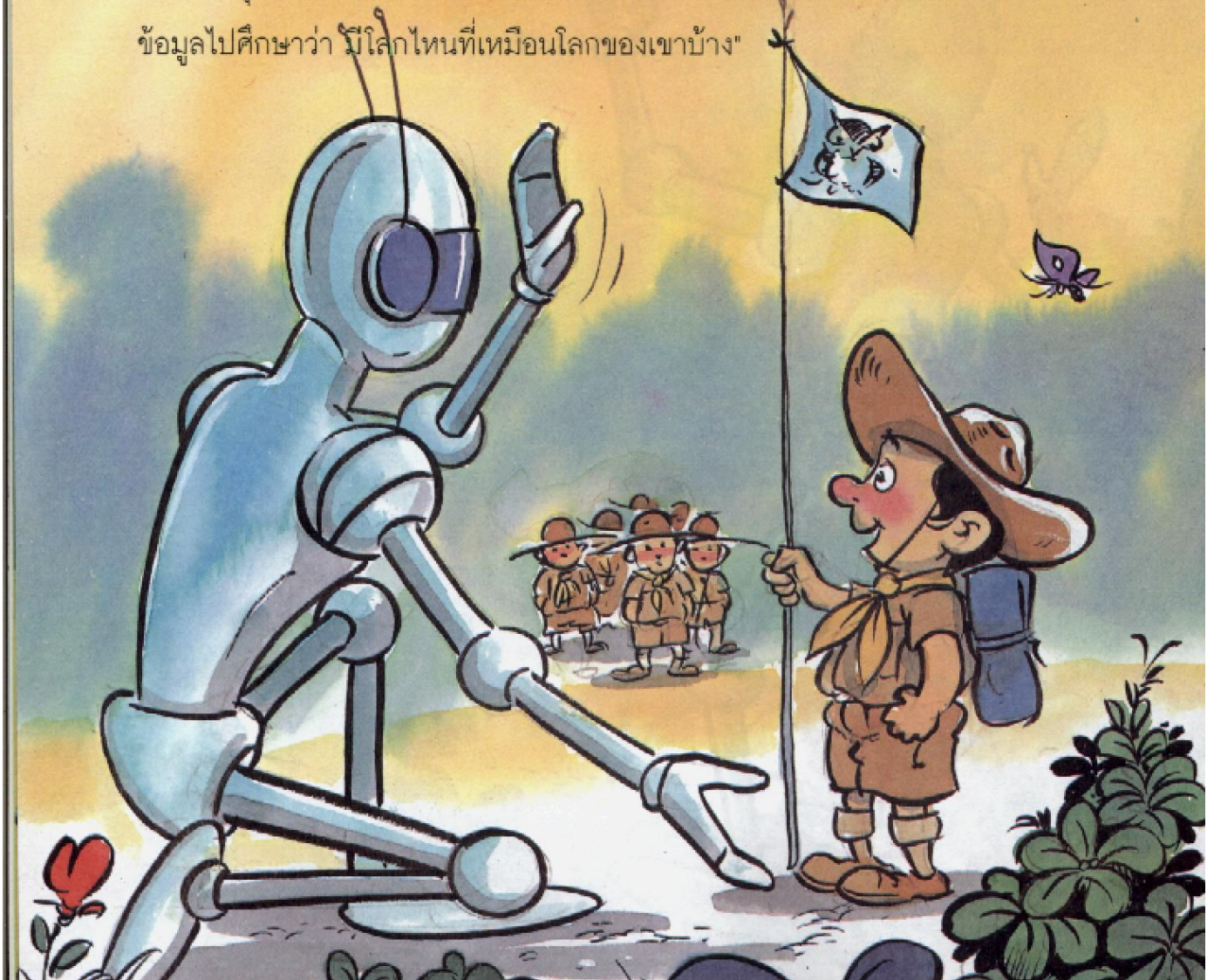
หุ่นยนต์สายหน้าข้า ๆ และตอบว่า

"น้ำไม่บริสุทธิ์นะซี ฉันจึงต้องห้ามหนูคนนั้น ไม่ให้กรอกน้ำใส่กระติก" หุ่นยนต์
พูด

"น้ำในลำธารแห่งนี้อาจมีสารพิษเจือปนอยู่ ไม่เหมาะสำหรับดื่ม เพราะสาร
พิษจะทำร้ายร่างกายได้"

เด็ก ๆ มองหน้ากัน มานะเห็นดังนั้น จึงหันไปบอกกับเพื่อน ๆ ว่า

"พี่หุ่นยนต์จอมฉลาดเป็นเพื่อนของเราเอง เขาเดินทางมาจากโลกอื่น เพื่อหา
ข้อมูลไปศึกษาว่า มีโลกไหนที่เหมือนโลกของเขบ้าง"

ทุกคนพากันตื่นเต้นมากที่ได้พบหุ่นยนต์จอมฉลาด
 "มีเรื่องที่น่าเศร้าที่ฉันค้นพบบนโลกของหนูอีกอย่างหนึ่ง" หุ่นยนต์จอมฉลาดพูดต่อ
 "นั่นคือ เรื่องน้ำ คุณภาพของน้ำในโลกของหนู คงเหลือความบริสุทธิ์อยู่น้อย
 มาก ไม่ว่าจะเป็นน้ำฝน น้ำท่า หรือน้ำใต้ดิน ทุกอย่างมีสารพิษเจือปนอยู่ในอัตรา
 ส่วนที่พร้อมจะทำอันตรายให้แก่ร่างกายของผู้ที่ดื่มกินได้ตลอดเวลา"

"แม้แต่ในป่าอย่างนี้หรือครับ" มานะอุทาน

"ใช่แล้ว แม้แต่น้ำในลำธารกลางป่าเช่นนี้ ก็ยังเต็มไปด้วยพิษที่เป็นผลร้ายต่อ
 ร่างกายมนุษย์" หุ่นยนต์ตอบ

"ถ้าอย่างนั้น น้ำในแม่น้ำลำคลองตามเมืองหลวงก็ยิ่งแย่ใหญ่เลยนะซีครับ"

"หุ่นยนต์จอมฉลาดพยักหน้าทันที"

"คนในโลกของหนู นอกจากจะ
ไม่รู้คุณค่าของต้นไม้และอากาศแล้ว พวกเขายังไม่รู้คุณค่าของน้ำอีกด้วย น้ำมีความสำคัญต่อชีวิตมนุษย์มากพอ ๆ กับอากาศ ทุก ๆ วันร่างกายต้องการน้ำบริสุทธิ์เป็นจำนวนมาก ถ้าขาดน้ำชีวิตก็จะอยู่ไม่ได้ น้ำเป็นแหล่งรวมของการมีชีวิต เป็นสิ่งที่ทำให้พืชพันธุ์ธัญญาหารอุดมสมบูรณ์ ถ้าโลกนี้ขาดน้ำ สิ่งมีชีวิตทั้งหมดจะตายทันที"

หุ่นยนต์จอมฉลาดอธิบาย

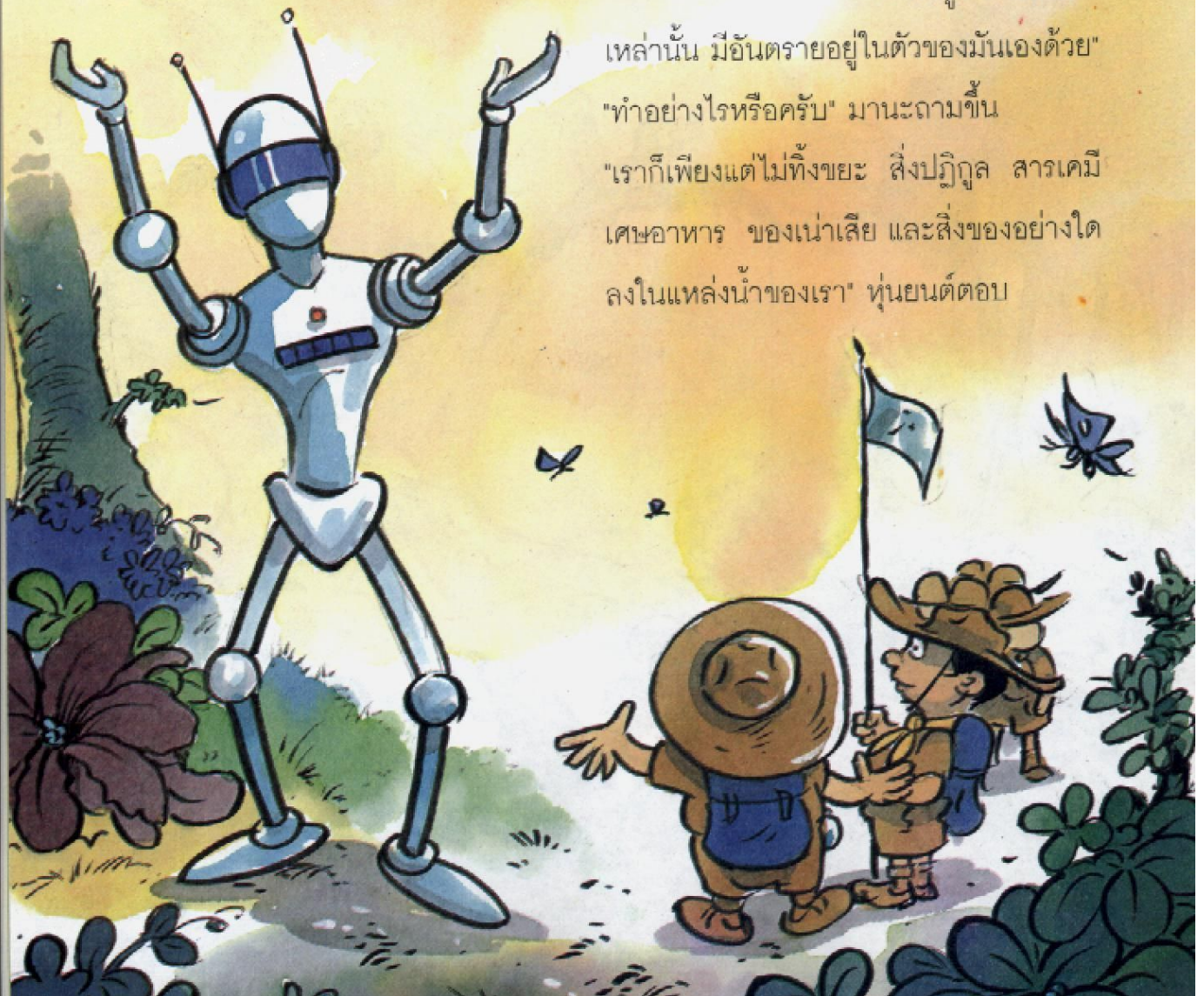
"แล้วที่โลกของพี่หุ่นยนต์มีน้ำที่ดีกว่าโลกของเราหรือ" ปริชาตถามบ้าง

"แน่นอน" หุ่นยนต์ตอบ "บนโลกของฉัน เรารักษาแหล่งน้ำอย่างดียิ่ง แหล่งน้ำทุกแห่งจะต้องสะอาดและมีความบริสุทธิ์สูงเพียงพอที่จะดื่มกินได้ โดยไม่ต้องผ่านสาร

เคมีฆ่าเชื้อโรค เพราะพวกเราทราบว่าสารเคมีเหล่านั้น มีอันตรายอยู่ในตัวของมันเองด้วย"

"ทำอะไรหรือครับ" มานะถามขึ้น

"เราก็เพียงแค่ไม่ทิ้งขยะ สิ่งปฏิกูล สารเคมี เศษอาหาร ของเน่าเสีย และสิ่งของอย่างใดลงในแหล่งน้ำของเรา" หุ่นยนต์ตอบ

ปรีชาเรียบเรียง

"อ้าว แล้วคนบนโลกของฟีนิกซ์น่ะ เขาเอาขยะ น้ำเสีย แล้วก็สิ่งปฏิกูลอื่นๆ ไปทิ้งที่ไหนกันล่ะ"

"ที่โลกของเรามีที่ย่อยขยะ นำกลับไปเป็นปุ๋ยของต้นไม้ มีบ่อสำหรับพักน้ำเสีย เพื่อพอกให้มันกลับเป็นน้ำดี แล้วจึงปล่อยลงสู่แม่น้ำลำคลอง เราไม่ทิ้งสารเคมีลงในแหล่งน้ำ ไม่เทเศษอาหารลงตามท่อระบายน้ำ เราสร้างที่สำหรับทิ้งสิ่งเหล่านี้ขึ้นมาโดยเฉพาะ และที่สำคัญที่สุด คนบนโลกของเรา เขารู้จักคุณค่าของน้ำ และรู้ว่าเขาควรรักษาแหล่งน้ำของเขาอย่างไร"

"เด็กๆ ก็เหมือนกันหรือครับ" ปรีชาถามขึ้นอีก

"ใช่ เด็กนี่แหละสำคัญ เด็กๆ ที่โลกของเรา รู้จักการคุ้มครองรักษาทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมอย่างดีเยี่ยม พวกเขา รักและ

เห็นคุณค่าของ สิ่งที่มีอยู่ตามธรรมชาติ
ทั้งยังช่วยกันทะนุถนอม
เอาไว้อย่างดียิ่ง"

มานะรู้สึกเศร้าใจ นึกกลับไปถึงแม่น้ำลำคลองหลายสายที่กำลังเน่าเสียไป
อย่างน่าเสียดาย เขาเอ่ยขึ้นว่า

"ผมจะแก้ไขมลพิษทางน้ำบนโลกของผมได้อย่างไรครับ"

"มีอยู่ทางเดียวเท่านั้น มนุษย์บนโลกของหนูทุกคนต้องร่วมมือกันหยุดทิ้งของ
เสียและสิ่งปฏิกูลทุกชนิดลงในแม่น้ำลำคลอง โดยมองเห็นความสำคัญของน้ำ
ตามธรรมชาติเหล่านี้ว่า ถ้าสูญเสียไปแล้ว มนุษชาติบนโลกของหนูเองนี่แหละที่จะ
ต้องประสบกับความลำบากยากแค้นอย่างแสนสาหัส"

"กลับไปกรุงเทพฯ คราวนี้ ผมคงจะต้องหาทางทำให้พี่น้องไทยและ
เพื่อนมนุษยชาติของผมรู้คุณค่าของน้ำกันให้มากที่สุด" มานะพูด

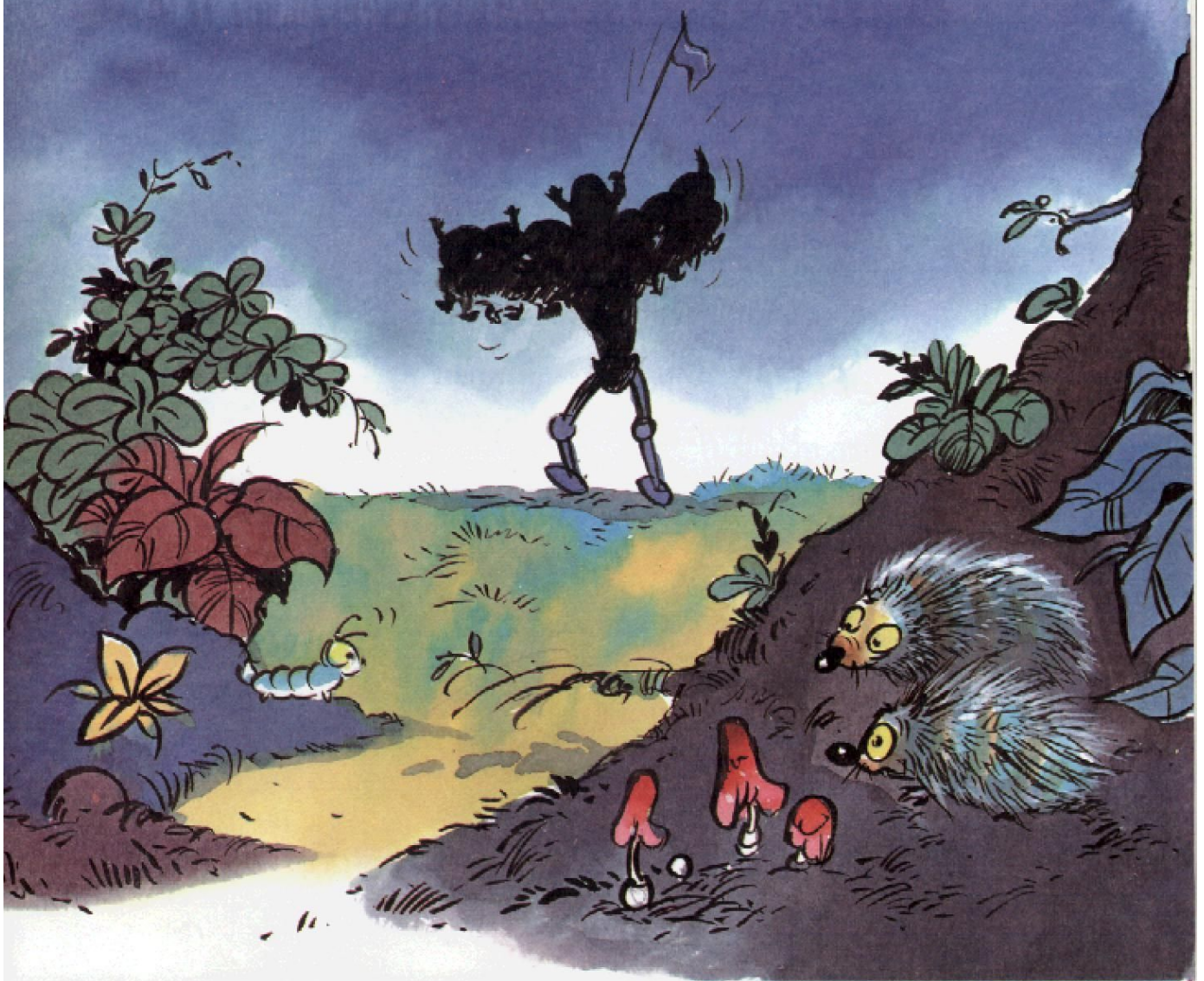
"ดีมาก" หุ่นยนต์จอมฉลาดพูด "เพราะนั่นเป็นทางรอด
ทางเดียวที่เหลืออยู่ของโลกนี้"

หุ่นยนต์จอมฉลาดยืนนิ่งอยู่พักหนึ่ง จึงเอ่ยขึ้น
 "ถ้าหากข้อมูลที่คุณได้รับไม่ผิดพลาด พวกหนูกำลังหลงทางใช่ไหม"
 เด็กๆ หันสบตากันด้วยความตื่นเต้น
 "โอ้โฮ ทำไมพี่หุ่นยนต์รู้ละครับ" ปรีชาพูด "พวกเรายังไม่ได้บอกเลยว่า
 เรากำลังหลงป่า"

หุ่นยนต์จอมฉลาดไม่ตอบ ก็มลงอุ้มร่างเด็กๆ ทั้งหมด ขึ้นไปนั่งบนบ่า
 "ฉันจะพาพวกหนูไปส่ง"
 พูดจบหุ่นยนต์จอมฉลาด ก็ก้าวเดินต่อไป

เขียนเรื่อง

นายคำภีญ

สุทธิพิทักษ์

นายมานพ

ณอมศรี

ภาพประกอบ

นายอัศวิน

อรุณแสง

ออกแบบปก

นายพินิจ

สุขะสันต์

ผู้ตรวจต้นฉบับ

นายวินัย

รอตจ้าย

นางสุกัญญา

งามบรรจง

นางศรารัตน์

ลีไพบูลย์

นางสาวระเบียบ

กิติมากุลนรเดช

บรรณาธิการ

นายวินัย

รอตจ้าย

ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ
เรื่อง อนุญาตให้ใช้หนังสือในโรงเรียน

ด้วยคณะประชาสัมพันธฺ์สิ่งแวดล้อม สำนักงานคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ได้จัดทำหนังสืออ่านเพิ่มเติมเพื่อฟื้นฟูและอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม เรื่อง ลูกเสือหลงป่า ระดับประถมศึกษา ขึ้น กระทรวงศึกษาธิการได้พิจารณาแล้ว อนุญาตให้ใช้หนังสือนี้ ในโรงเรียนได้

ประกาศ ณ วันที่ ๒๕ มกราคม พ.ศ. ๒๕๓๖

(นายโกวิท วรพิพัฒน์)

ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ

สายน้าหล่อเลี้ยงชีวิต ควรช่วยกันใช้น้ำอย่างประหยัด